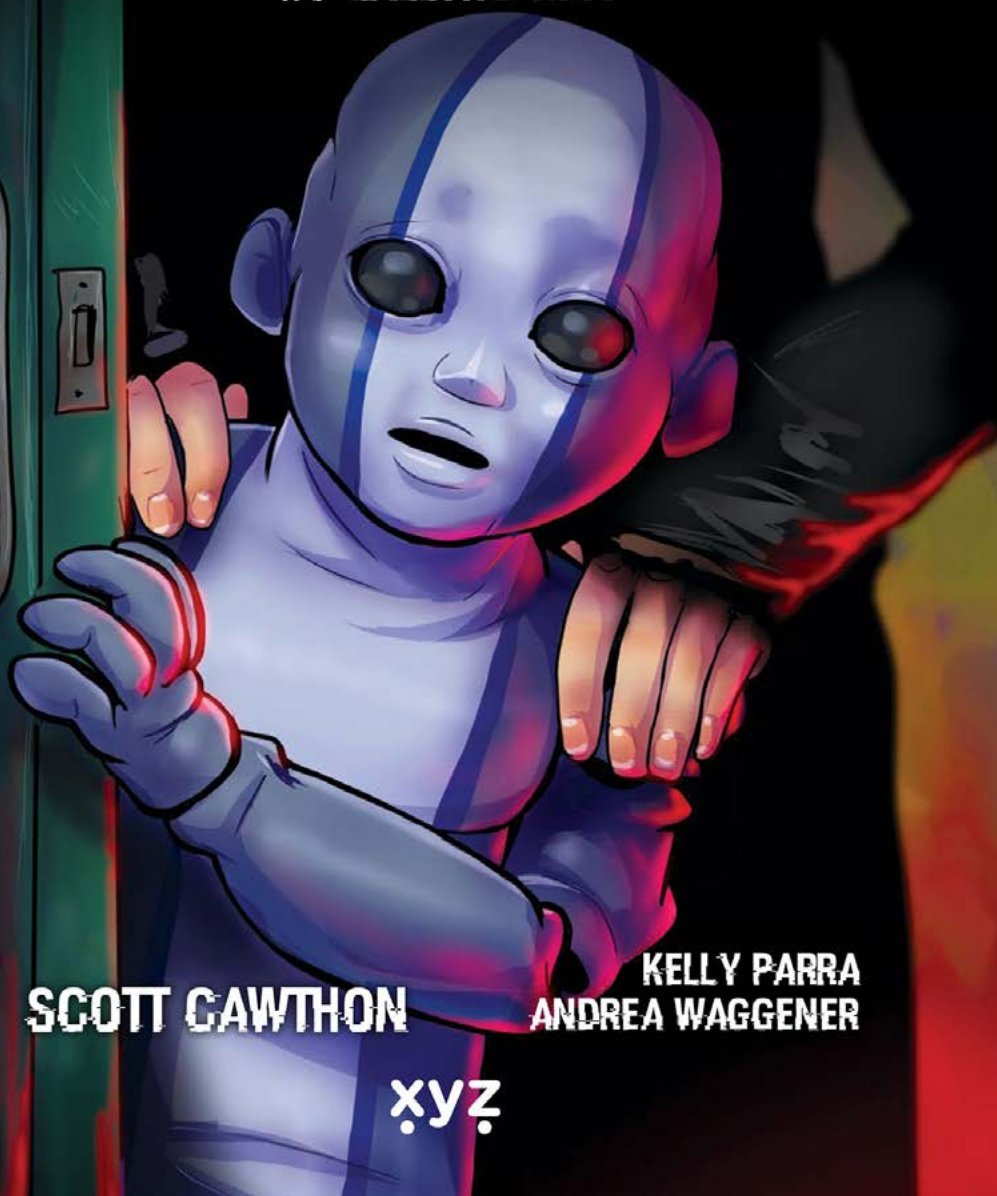

New York Times Bestseller

Five Nights at Freddy's™

STORKY Z PIZZAPLEXU

#1 LALLYHO HRA

SCOTT CAWTHON

KELLY PARRA
ANDREA WAGGENER

xyz

Five Nights at Freddy's: Storky z Pizzaplexu #1

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Scott Cawthon

Five Nights at Freddy's: Storky z Pizzaplexu #1 – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S, TALES FROM THE PIZZAPLEX #1:
LALLY'S GAME

Copyright © 2022 Scott Cawthon.

Photo of TV static: © Klick/Dreamstime

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA.

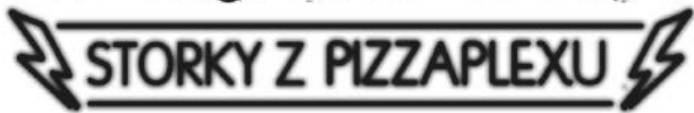
ISBN tištěné verze 978-80-7683-805-5

ISBN e-knihy 978-80-7683-858-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-859-8 (2. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-806-2 (3. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Five Nights at Freddy's™

#1 LALLYHO HRA

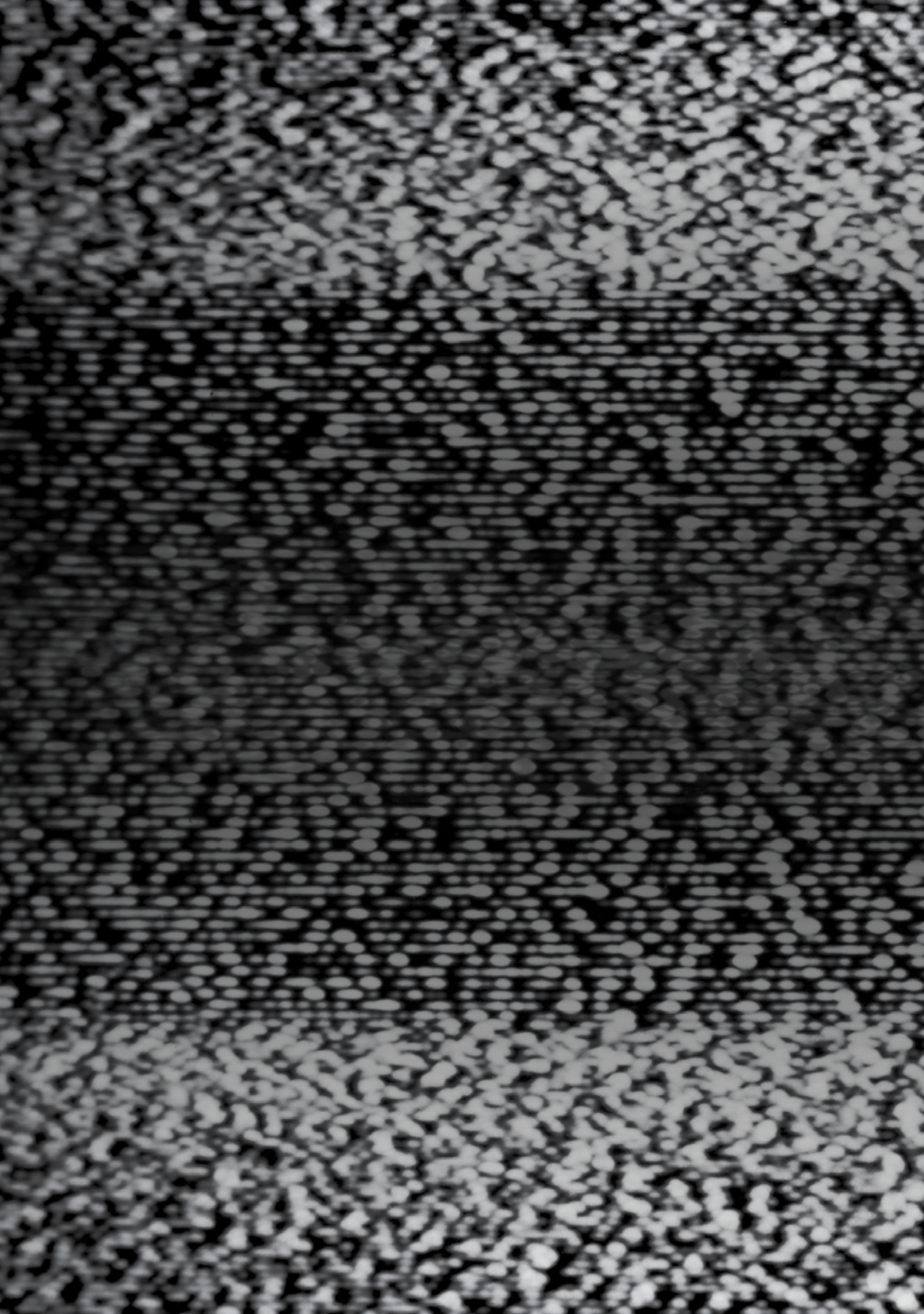
Scott Cawthon

Kelly Parra

Andrea Waggener

OBŠAH

Slaboška	7
Lallyho hra	79
V rekonstrukci	157

SLABOŠKA

Noc byla chladná. Kapky deště poskakovaly jako droboučké kuličky po silnici. Červené a modré světlo blikající sanitky se odráželo na mokrém chodníku a na vraku nabouraného sedanu, který nárazem zlomil strom.

„No tak, mladej, zůstaň tu se mnou, naskoč,“ šeptal Jack, člen záchranného lékařského týmu, a po tvářích mu stékaly kapky deště, zatímco rukama stlačoval hrudník náctiletého mladíka.

„Pozor!“ zakřičel jeho parťák Dave. Jack rychle uhnul a Dave poslal do mladíkova srdce elektrický výboj. Tělo na šterkovité cestě nadskočilo.

Jack se okamžitě vrátil k masáži srdce. „No tak, kluku, vrať se.“

„Pořád nic, Jacku. Už to trvá moc dlouho. Musíme ho nechat jít.“

„Ještě jednou. No tak, prober se!“

Naposledy zkusili chlapce nahodit, ale bezvýsledně.

„Do háje!“ Jack si sedl na cestu a otřel si déšť a pot z čela.
„Končíme.“

Na chvílku ho zaplavila lítost, potom se zvedl a přikryl chlapce plachtou. Narovnal se a dopřál si chvíli ticha. Vidět zemřít mladého člověka bylo pokaždé hrozné.

Najednou zaslechl křupání kamínků na cestě. Otočil hlavu směrem k temnému křoví za nabouraným stromem. *Že by tam někdo byl? Nějaké zvíře?* Hustými závoji deště nebylo nic vidět. Pokrčil rameny, zvedl lékařskou brašnu a otočil se k místu nehody zády. „Zabalíme to tu a zavoláme koronera.“

„Ten kluk to nepřežil?“ zeptal se strážník Manor cestou k sanitce.

Jack potřásl hlavou. „Tentokrát ne.“

„Škoda. Tohle je nebezpečnej úsek, natož pak za takovýhle bouřky.“

„Mně to povídej, kolikrát jsme sem už v minulosti museli vyjždět...“ Jackův hlas se postupně vytrácel, zatímco ukládal brašnu do vozu. Strážník Manor obrátil světelnou páru přímo do tmy. „A zrovna tady, vedle hřbitova. Podle mě to tu visí ve vzduchu.“

„To je náhoda,“ řekl Jack.

Náhle koutkem oka zaznamenal pohyb. Zamrkal proti dešti a přesunul svou pozornost k ležícímu tělu mladíka. Zdálo se mu, že tam v dešti vidí tmavou postavu. Že by se někdo skláněl nad mrtvým tělem?

Na setinu sekundy se mu naježily chlupy vzadu na krku. Rychle ze sebe ten pocit setřásl. Znovu zamrkal, aby se ujistil, že se mu to nezdá.

Někdo tam byl. Někdo malý, hubený, drobný. Postava se skláněla nad tělem zemřelého a podivně pohybovala rukama, tam a zpět. A pak to Jack uviděl.

Nůž.

Jack vykročil směrem k tělu. „Hej! Jdi od něho!“

Tmavá postavička leknutím nadskočila. Dlouhé mokré vlasy zakrývaly její tvář, nůž se zaleskl v odrazu blikajících světel a v její druhé ruce se cosi pohupovalo. Poté se drobná postava rozeběhla směrem do temného křoví.

„Co se děje, Jacku?“ zeptal se strážník Manor a díval se do tmy.

Jack ukázal směrem k tmavému křoví. „Někoho jsem tam viděl, někdo se skláněl nad tělem. Bylo to... no... jako malé dítě, podle mě. Nejspíš holka.“

Strážník Manor se vydal na obchůzku a namířil svítilnu do tmy. Po chvilce se vrátil s pochybovačným výrazem ve tváři. „Seš si jistej, Jacku? Který dítě by v tomhle běhalo venku? Jak dlouho už jsi v práci?“

Jack pokrčil rameny. „Už skoro dvacet čtyři hodin. Jo, máš pravdu, potřebuju se vyspat.“

„Asi jsem neměl zmiňovat ten hřbitov, nasadil jsem ti brouka do hlavy. Jenom jsem vtipkoval, promiň.“

Jack došel k přikrytému tělu pro poslední brašnu s vybavením. Možná se mu skutečně jen něco zdálo.

Najednou se plachta pohnula.

Jack sebou trhnul. „Do háje! Dave, ten kluk je živěj!“

„Cože?!“

„Ten kluk, teď se pohnul! Přivez lehátko!“

„Seš si jistej?“

„Dělej, pojd' sem!“

Jack strhl plachtu z mladíkova těla a uviděl jeho zkrvavenou tvář.

Mladík zakašlal a poté se namáhavě nadechl. Pak zakňoural: „Po... Pomoc...“

Jack rychle vytáhnul z brašny přenosný kyslík a nasadil mladíkovi na obličej dýchací masku.

„V klidu, mladej, dýchej, jsme tu s tebou. Tak, hezky pomalu. Měl jsi bouračku, teď tě převezeme do nemocnice, tam se o tebe postarají. Pamatuješ si něco z té bouračky?“

Mladík lehce kývl hlavou.

„Jel jsi v tom dešti moc rychle. Celkem slušně jsi to omotal kolem stromu. Teď chvíli vydrž. Právě se ti zázrakem vrátil život.“

Jessica přejížděla mokrým mopem po nemocniční podlaze. *Tam a zpátky. Tam a zpátky.* Pamatovala si, že tohle říkala už někde jinde, kdysi dávno... Jenom si nedokázala vybavit kde.

Je to něco z minulosti.

Celá se rozklepala, ruce na tyči mopu se třásly. Sevřela tyč pevněji, aby třas zastavila. Cítila, jak kolem ní procházejí ostatní zaměstnanci nemocnice. Sklonila hlavu, aby jí husté černé vlasy co nejvíce zaclonily obličej. Nebýt vidět. Zůstat nepovšimnutá. Nikdo na ni nemluvil víc, než bylo nutné. Ona sama s nikým nemluvila, dokud nebylo třeba někomu odpovědět.

Každodenně vykonávala svou práci, vždy po škole vytírala podlahu na dětském oddělení místní nemocnice. Už přivykla zápachu dezinfekčních prostředků a neutěšenému oděru nemocných. Slýchala šeptání zaměstnanců, sledovala pípání nemocničních přístrojů, na něž byly děti připojeny, měla naposlouchané různé druhy kroků, které zaznívaly na tvrdé dlážděné podlaze. Některé zněly měkce, jiné duněly pod vahou velkých lidí, jindy se ozývalo cvakání podpatků. Některé kroky spěchaly, jiné byly naopak pomalé. Jessica znala každičké dítě na oddělení. Často slýchala pláč i šepot, když vytírala podlahu.

„Doktor říká, že se tvůj stav lepší, Briane, lépe jíš, léčba prý probíhá dobře, to je báječné, synku,“ zněl ženský hlas z pokoje, poblíž kterého Jessica vytírala.

„Jo, asi jo,“ zamumlal Brian.

„Drž se, chlapče, brzy už bude líp,“ řekl mužský hlas. „A pak tě pustí domů a budeš zase moci spát ve vlastní posteli.“

„V poslední době mívám trochu víc hlad.“

„To moc rádi slyšíme,“ řekla žena.

„Kdy už mě pustí domů?“

„Doufám, že brzy, chlapče,“ řekl muž. „A až tě pustí, objednáme si tvoji oblíbenou pizzu z Freddyho Mega Pizzaplexu. Oslavíme to. Co ty na to?“

„To zní dobře,“ odvětil chlapec.

„To je můj kluk,“ zasmál se otec.

„Bri, z čeho jsou tyhle zvláštní šupinky na tvém tričku?“

„Cože?!“

„Podívej, Harry. Co je to? Bože, kam jsme ho to dali, co je tohle za nemocnici?“

„Nevím. Vypadá to jako kousky stříbra,“ odpověděl muž.

„Klid, Jane, jsem si jistý, že existuje nějaké rozumné vysvětlení. Dobře se tu o něj starají, sama jsi to před chvílkou říkala. A dnes už skutečně vypadá lépe.“

„Já vím, ale... Sestřičko Macy!“ zavolala žena směrem do chodby. „Prosím, může sem někdo přijít?“

„Ano, paní Ramonová. Je Brian v pořádku?“ zeptala se sestra.

„Ano, ale co to má tady na tričku? Nechci, aby se k němu dostalo cokoli, co by mohlo zpomalit jeho léčbu.“

„Hmm... Netuším, co to je.“ Sestra obešla postel, zkontrolovala Brianův hrudník a smetla šupinky na zem. „Podle mě

to není nic nebezpečného, paní Ramonová. Řeknu personálu, aby tu zametli a vyměnili mu povlečení.“

„Prosím, nechci žádné agresivní čisticí prostředky ani nic jiného, co by mohlo ohrozit jeho uzdravení.“

„Nic takového bychom nikdy nedovolili.“

Jessica tlačila mop chodbou dál.

Tam a zpátky. Tam a zpátky.

„Tahleta je vážně divná,“ šeptal zřízenec sestře Macy, zatímco spolu nakládali vozík zdravotními potřebami.

„Hm? Myslíš Jessicu? Nejsou s ní žádné problémy. Je jen tichá a uzavřená.“ Sestra Macy pokrčila rameny. „Na tom není nic špatného.“

„Je taková křehká, porazilo by ji i peříčko. Navíc pořád schovává svou pěknou tvář za vlasy,“ poznamenal zřízenec. „Děsí mě, jak se tu kolem plouží, jako by číhala. To není normální. Evidentně je živá, ale přitom působí, jako by vůbec nežila.“

Sestra Macy potřásla hlavou. „Zdá se mi, že se příliš často díváš na horory, Coline.“

„No, jak asi lidi napadá tolik různých strašidelnejch témat pro filmy? Nejdřív je něco vyděsí a pak o tom napíší.“

„Nepochybuju, žeš byl ve čtrnácti taky dost svůj.“

„Jo, ale tady nejde o mě. Navíc já s lidma normálně mluvím. Před pár dny jsem se jí na něco zeptal a ona na mě jen koukala a mrkala, jako bych na ni mluvil čínsky.“

Sestra Macy si povzdechla. „Ach, Coline.“

Žbuch.

V tu chvíli spadlo těsně za nimi něco na zem. Oba leknu- tím nadskočili.

Colinovi vylétl z úst dětinský výkřik. Macy se otočila a podívala se na zem. Ležela tam rezavá plechovka.

Zamračila se. „To je zvláštní, kde se to tu vzalo?“ zamru- čela. Rozhlédla se doprava i doleva a viděla jen Jessicu, která nedaleko vytírala.

„Jessico, mohla bys, prosím, sebrat tuhle plechovku a vyho- dit ji? Netuším, kde se tady vzala. Musela spadnout z jídelního vozíku nebo z něčeho takového. Řeknu jim, ať si ty odpadky příště do vozíku lépe naskládají.“

Jessica tiše přikývla. Táhla za sebou mop, zvedla plechovku a vyhodila ji do nejbližšího koše.

„Děkuju. A Jessico?“

Jessica pomalu zvedla hlavu, přičemž se jí vlasy rozestou- pily do stran a odhalily její jemnou tvář. Měla velmi tmavé oči. *Nemívala je hnědé, avšak mnohem světlejší?* pomyslela si ses- tra Macy.

Vysoko na levé tváři měla znaménko krásy, jinak však její půvabný obličej působil dojmem, jako by ztratil svůj někdejší růžový jas. Měla drobné, ale plné rty. Byla opravdu velmi hezká. Její tvář by klidně mohla zdobit titulní stranu nějakého časopisu.

„Díky za tvou práci tady, děláš ji moc dobře,“ usmála se na ni sestra Macy.

Jessica se lehce usmála, slova uznání jako by rozzářila její znavené rysy.

„Děkuju,“ odpověděla tiše, ale její pohled zůstal temný.

„Vsadím se, že i doma to oceňují. Pomáháš rodičům také uklízet?“

Macy sledovala Jessicu, která pouze přikývla, načež odvrátila pohled a pokračovala ve vytírání podlahy na chodbě.

„Říkám ti, že je divná,“ procedil Colin tiše mezi zuby.

Sestra Macy nad tím jen mávla rukou. „Už ji nech, ty jeden rýpale. Je to jen mladá holka a ty seš dospělej chlap. Snadno by sis s ní poradil, kdyby tě napadla.“

Colin pokrčil rameny. „Tím si nejsem tak jistej.“

Sestra Macy s Colinem jen žertovala, ale musela si přiznat, aniž by to dokázala vysvětlit, že pohled do temných očí Jessicy v ní vyvolal neklid.

V čase na pauzu zašla Jessica do nemocniční kaple. V tu chvíli tam zrovna neseděl ani jeden zarmoucený příbuzný některého z pacientů. Jessica byla ráda, když mohla mít kapli sama pro sebe. To se moc často nestávalo, ale teď se díky klidu a tichu mohla modlit.

Procházela středovou uličkou a něžně se dotýkala dřevěných lavic, nakonec se usadila úplně vpředu. Na zdi před ní visel velký dřevěný kříž. Nasála vůni čerstvých bílých květin, které zdobily kapli po obou stranách. Vpředu stály tři řady malých ještě nezapálených svíček. Z reproduktoru na zdi se tiše linula instrumentální hudba.

Jessica si sundala z krku silný stříbrný řetízek, který měla schovaný pod tričkem, a přívěsek si položila na dlaň. Kdysi míval tvar srdce, mnohem většího a silnějšího. Nyní z něj zbyval sotva srpek měsíce o šířce jejího palce. Z jedné strany byl hrubě poškrábaný.

Téměř hotovo.

Spojila nad přívěskem ruce a zavřela oči.

Prosím, pomoz mi šířit dobro a vytrvat v mém poslání. Pomoz mi, prosím, přinášet do životů druhých skutečnou změnu. Pomoz mi, prosím, pomáhat nemocným. Dej mi sílu napravit chyby a dělat správnou věc. Děkuju –

„Dobrý den, slečno, jste v pořádku?“

Jessica zamrkala a ustala v modlitbě. Neslyšela nikoho vcházet do kaple. Když se však ohlédla, uviděla kněze. Měl na sobě černý oblek s bílým límečkem. Tmavými vlasy prokvétaly šediny, nad laskavýma očima mu rostlo husté obočí. Při úsměvu se mu kolem očí rýsovaly jemné linky vrásek.

„Ano, jsem v pohodě,“ odpověděla tiše.

„Já jsem otec Jeremiáš. Už jsem vás tu párkrát viděl. Jak se jmenujete, slečno?“

„Jessica.“ Sklopila zrak a přejela palcem po přívěsku.

„Můžu ti nějak pomoci, Jessico?“

Jessica potřásla hlavou. „Ne, děkuji.“

Otec Jeremiáš se usadil do vedlejší lavice přes uličku. „Vypadáš bledě, Jessico. Cítíš se dobře? Můžu ti něco přinést? Něco na zub? Vodu? Nepotřebuješ si odpočinout?“

„Cítím se dobře. Možná... Podle mě vypadám lépe, když pracuju.“

„Když pracuješ?“

„Tady v nemocnici, na dětském oddělení. Pomáhám udržovat čistou podlahu.“ *Tam a zpátky. Tam a zpátky.* „Sestra Macy říká, že to dělám dobře.“

Upřímně doufala, že dělá dobrou práci. Díky téhle práci měla totiž výbornou příležitost, jak se dostat blíž k těm, kteří potřebovali její pomoc. Venku se stávalo velmi vzácně, že by narazila na někoho, kdo byl nemocný či vážně zraněný. Minulou noc zaslechla tu autonehodu jen díky šťastné náhodě. Někdo by to snad nazval zázrakem. Zdáli slyšela ječivé skřípění pneumatik a tvrdý náraz auta do stromu. Kvůli hustému dešti jí dlouho trvalo, než se dostala na místo. Sledovala příjezd sanitky a pokus zdravotníků o záchranu mladíka. Nedokázali mu pomoci. Ona však ano.

Byla ráda, že tam byla a mohla pomoci. Bylo to ale o vlásek, málem ji chytily. To se nikdy nesmí stát.

„Ano, sestru Macy znám, to je velmi obětavý člověk,“ souhlasil otec Jeremiáš. „Jsem si jistý, že odvádíš skvělou práci.“ Odkášlal si. „Víš, sem lidé přicházejí prosit v modlitbách o pomoc, často naslouchám těm, kteří si potřebují popovídat nebo se modlí za uzdravení. Vyslovit starosti či problémy nahlas nám může někdy pomoci, přináší to úlevu obtěžkané mysli i srdci.“

Jessica řekla jen: „To je hezké.“

Sama měla pocit, že už teď ulevuje sama sobě svým vlastním způsobem. Nikdy své myšlenky s nikým nesdílela, nikdo by nedokázal pochopit, čím prochází.

„Kdyby sis někdy chtěla o něčem promluvit, jsem tady téměř každý den a jsem ti k dispozici, když budeš chtít. Rád pomůžu, pokud to bude v mých silách.“

Jessica přikývla s pohledem upřeným na podlahu a přejížděla prítom palcem po přívěsku.

„Co to máš za přívěsek? Vypadá to, že je pro tebe vzácný.“

Jessica dál přejížděla palcem po přívěsku, ale už nepromluvila.

Otec Jeremiáš po chvíli tiše řekl: „Pokoj s tebou, Jessico,“ a odešel.

Strávila ještě několik okamžiků v modlitbě, poté si navlékla řetízek zpátky na krk a vstala. Jak už měla ve zvyku, zamkla se na jednom z nemocničních záchodů, který nebyl součástí hromadné umývárny. Přešla k zrcadlu. Zkoumala tmavé kruhy pod svýma očima a bledost své jemné kůže. Lidé by o ní možná řekli, že je krásná, ona však věděla, že je den ode dne křehčí a křehčí. Být krásná bylo kdysi vše, po čem toužila. Nyní cítila, jak slábne pokaždé, když pomohla nějakému dítěti, s každou odškrábnutou šupinkou stříbra z přívěsku.

Nosila černou mikinu a černé kalhoty, dokonce i tenisky měla černé a černá nebyla zrovna přátelská barva. Lidé se od ní drželi dál. Pomáhalo jí to nezapomenout, že tady není proto, aby si život užívala, ale aby se soustředila na svůj úkol. Z kapsy

u kalhot vyndala pudřenku. Otevřela ji, měkkým polštářkem nabrala pudr a nanesla si ho na tváře. Jemný prášek slonovinové barvy dodal jejím tvářím svěží vzhled. Odložila pudřenku a štípla se do tváří, aby trochu zčervenaly. Řasy měla přirozeně husté a tmavé, rty byly plné a pěkné.

Kdykoli se v minulosti usmála, lidé jí úsměv opláceli a zajímalo je, co říkala. Jessica dříve považovala za důležité také třeba to, jak vypadá, jestli má značkové oblečení, skvělé kamarády, nejhezčího kluka, jenže nic z toho nebylo ve skutečnosti tak důležité, jak si kdysi myslela.

Nyní bylo všechno jinak, už se neusmívala, pokud vyloženě nemusela.

Jessica vyšla ze záchodu, aby se vrátila k práci. Na oddělení svítla tlumená noční světla a zaměstnanci mluvili tiše. Vytahovala mop a pojízdný kbelík z úklidové komory, když přitom zaslechla tiše hrající pohádku. Opřela mop o zeď a vydala se k pokoji nového pacienta. Na posteli ležel na boku malý hnědovlasý chlapec a spal. Objímal přitom zeleného plyšového slona.

Nikdo jiný tam nebyl.

Jessica se ohlédla, jejím směrem se nikdo nedíval. Tiše vešla do pokoje, přetáhla si řetízek přes hlavu a uchopila přívěsek. Ze zadní kapsy kalhot vytáhla nůž a otevřela ho.

Kdyby někdo vešel do pokoje, určitě by si myslel, že chce chlapci ublížit. Ona by ale nikdy nikomu neublížila. Chtěla dítěti pomoci způsobem, kterým mohla právě jen ona. Nikdy o svém úkolu pomáhat nemocným nikomu neřekla. Nikdo by

jí nerozuměl. Ani ona tomu kdysi nerozuměla, dokud jí nesdě-
lili tu hroznou, šokující zprávu, že už není tou dívkou, kterou
kdysi bývala.

Stála u chlapcovy postele a otevřeným kapesním nožem
hrubě přejížděla po přívěsku. Droboučké stříbrné šupiny dopa-
daly na spícího chlapce. Při škrábání se jí začal stahovat hrudník.
Zpomalil se jí pulz a najednou dýchala povrchně. Díky těmto
tělesným změnám věděla, že chlapci pomáhá, aby se uzdravil.

Jakmile poznala, že už to stačí, zavěsila si řetízek zpátky na
krk a schovala přívěsek pod tričko. Nůž vrátila do kapsy.

V tu chvíli chlapec zamrkal a probudil se. Se zájmem na ni
hleděl svýma modrýma očima.

„Jsi anděl?“ zašeptal.

„Ne,“ odpověděla mu tiše. „Nejsem anděl. Spinkej.“

„Ale mně se nechce.“

Jessica semkla rty. „Mně se zdá, že máš unavený oči. Zkus je
zavřít a počítej ovečky. Pomůže ti to usnout, potřebuješ odpo-
čívát, abys nabral sílu.“

Chlapec nakrčil nosík. „Ovečky? Proč ovečky?“

„OK, tak co bys chtěl počítat místo oveček?“

„Asi bych chtěl počítat... slony. Mám rád zelený slony.“

„OK, tak počítej slony. No tak, zavři oči a počítej.“

Chlapec zavřel oči a začal. „Jeden zelený slon, dva zelený
sloni, tři...“ Brzy opět usnul.

Jessica se obrátila k odchodu a málem zavravorala slabostí.
Cosi se odráželo od podlahy. Přidržela se rámu dveří a počkala,

dokud mdloba nepřejde. Jazykem si navlhčila suché rty a všimla si přitom rezavé pružiny u dveří. Vyvalila oči. Rychle pružinu sebrala a vyšla z pokoje, aby dokončila večerní část úklidu.

Jessica seděla sama v lavici při hodině vědy a techniky v laboratoři na střední škole West Wilson. Ráda sedávala o samotě, navíc se to pomalu stávalo tak nějak pravidlem. Nikdo si vedle podivné dívky obvykle nesedal. Na nikoho nemluvila ani se nijak nezapojovala do dění ve třídě. Cítila únavu a izolovanost od ostatních. Paní učitelka Willoughbyová cosi nadšeně povídala o novém projektu, a kdyby si to Jessica dovolila, mohla se bez obtíží přemístit v myšlenkách jinam, daleko od přítomné reality. Ani si vlastně nebyla jistá, proč dál chodí do školy. Možná aby co nejdéle udržela zdání normalnosti, i když její dřívější život byl už dávno minulostí. Už ji tu nic nečekalo, pouze na sebe nechtěla upozorňovat vysokou absencí či špatnými známkami.

Opravdu by jí nevadilo, kdyby nemusela vnímat desítky různých parfémů, tělesných pachů a odér levného jídla, které ji denně obklopovaly. Nudné přednášky, neustálé pomluvy mezi vrstevníky a zkoumavé pohledy spolužáků i učitelů. Nemluvě o velkém hluku ve škole, dupotu, křiku, bouchání dvířky skříněk, hudbě, nadávkách, pláči a smíchu. Příliš mnoho *hluku*. A příliš mnoho připomínek toho, co znamená být normální.

Zároveň příliš velké množství mladých lidí jejího věku, kteří byli normální, měli přátele, měli obvyklé problémy dospívajících a měli doma milující rodiny, i když si třeba občas neuvědomovali, že by za to měli být vděční.

I Jessica kdysi mívala domov. A rodinu. Kdysi měla všechno a jednoho dne se toho všeho vzdala, když učinila špatné rozhodnutí. Pokud se Jessica v životě něco naučila, tak to bylo to, že naše rozhodnutí se nedají vzít zpátky a jediné, co člověku zbývá, je jít dál, co nejlépe to jde.

„Podívej, támhle je ta divná holka,“ zašeptal někdo za jejími zády. Další spolužačka se zachichotala.

„Skoro vůbec nemluví. Co to s ní je?“ ptala se další dívka. „Je jako figurína, co se sotva hýbe.“

„Mark Johnson říkal, že ji vidá kolem hřbitova.“

„Bože! Jako zombie! Kdo by si kdy pomyslel, že naše škola bude mít svoji chodící mrtvolu?“ Jessica na to nic neřekla. Podobné narážky slyšávala pravidelně. *Zombie. Figurína. Černá čarodějka. Chodící mrtvola.* Snažila se chovat nenápadně, přesto byla často středem pozornosti, jenže jinak než dříve. Nyní se stávala terčem posměchu, hloupých vtipů a pomluv. Byla samotářka, na chodbách ji přehlíželi, v jídelně sedávala sama. Jessice to však vyhovovalo. Čím méně si jí všímali, tím snazší pro ni bylo vzdalovat se realitě všedních dní na střední škole.

Děvčata v laboratoři si ještě chvíli šeptala a pak ji do hlavy trefilo cosi malého, co následně spadlo na zem.

Skupinka spolužaček se rozesmála. Dokonce i ti, kteří seděli nejbližší u Jessicy.

Jessica si uhladila vlasy rukou a nevěšela si jich.

„Děvčata!“ napomenula je paní učitelka Willoughbyová. „Co se to tam děje?“

Paní Willoughbyová byla mladá. Nosila brýle s tmavými obroučkami, černé vlasy mívala často stažené do culíku. Patřila mezi ty učitele, kteří při mluvení gestikulují rukama, a preferovala, když se třída aktivně zapojovala do výuky. Zdálo se však, že si Jessicy moc nevšímá.

Jedno z děvčat si odkašlalo. „Nic zajímavého, paní učitelko.“

„To doufám, protože si myslím, že byste odpoledne raději strávily venku s přáteli než se mnou při úklidu přírodovědné učebny.“

„Všechno už je v pořádku, paní učitelko.“

„Díky za laskavost. Můžu tedy pokračovat, aniž bych byla hrubě vyrušována?“

„Ano, paní učitelko,“ odpovídaly dívky jednohlasně.

Spolužák ve vedlejší lavici zvedl hozenou špinavou gumu, která se odrazila Jessice od hlavy, a vrhnul ji zpátky po děvčatech. „Vážně vtipný,“ zamručel.

„Co má za problém?“ šeptaly nahněvané dívky.

„Je tu nověj. Nezná naši zombie.“

Jessica pohlédla na nového spolužáka a pak sklopila zrak. Skutečně tu byl nový.

„Dobře, třído, teď se rozdělte do dvojic,“ řekla paní učitelka a tleskla rukama, „a ujistěte se, že si zvolíte někoho, s kým budete schopní práci dokončit, místo toho, abyste až do poslední možné chvíle dělali blbiny a bavili se. Tahle známka bude představovat padesát procent vašeho čtvrtletního hodnocení, takže se snažte.“

Jessica zamrkala. *Vybrat si někoho do dvojice?* Co jí zase uniklo? Nový spolužák se postavil a přešel k její lavici.

„Ahoj, budeme spolu ve dvojici na ten projekt?“

Jessica těžce polkla. Předpokládala, že jí nic jiného nezbývá. Dobře věděla, že nikdo jiný jí spolupráci nenabídne. Souhlasně přikývla.

Mladík se posadil vedle ní na prázdnou židli. „Já jsem Robert.“

„Jessica.“

„Tenhle projekt vypadá celkem zajímavě, ne?“

Jessica pomalu přikývla, aniž si byla jistá, o čem vlastně bude. Nedávala předtím pozor.

Robert měl sportovní postavu, medově zlaté vlasy, oříškově hnědé oči a kůži opálenou do zlatohněda. Na sobě měl světle modré tričko s límečkem a seprané džíny. Na pravém zápěstí nosil do copánku spletený kožený náramek. Byl přesně tím typem kluka, kterého by se ve svém dřívějším životě snažila zaujmout.

Nyní si však přála být neviditelná.

„Jsem tu ve škole nový,“ mluvil dál Robert. „Můj táta je inženýr, dostal tady novou pracovní nabídku. Má radost, že budu chodit na tenhle předmět.“ Robert si rukou odhrnul vlasy z čela.

„A co ty, máš taky radost?“ Jessica se najednou zarazila. Co to dělá? Chtěla se přece držet stranou.

„Jo, mám, baví mě to, stavět věci a tak. Jenže tenhle předmět jsme na minulé škole neměli.“

Jessica přikývla. Také si dříve myslela, že něco stavět je zábava.

„Zdejší holky se chovají jako hloupý kačeny,“ řekl Robert tiše a lehce přitom pokrčil rameny. „Na mé bývalé škole byly holky taky takový. Nikdy jsem se s nima nebavil. Jediný, co umí, je být zlomyslný ke všem okolo a navíc bezdůvodně. Nejspíš si myslí, jak jsou vtipný a úžasný, a přitom je to právě naopak.“

„Mně je to jedno.“

Robert pozdvihl obočí. „Fakt? Tak paráda. Myslím, že většinu lidí by to vytáčelo.“ Usmál se. „Nemůžu uvěřit, že si fakt postavíme malého robota.“

Jessica se zadívala do dálky. „Hm, jo, bude to skvělý.“

Týden nato si Jessica po vyučování sedla ke stolu na školním nádvoří a čekala na Roberta. Měli za sebou několik hodin v laboratoři, kde projekt plánovali, a rozhodli se, že postaví malého pojízdného robůtka, který dokáže převážet věci a bude řízen dálkovým ovladačem. Mělo to však jeden háček – museli vymyslet, jak zvedat tácek s převáženou věcí nahoru a dolů.

V tu chvíli přišel Robert a postavil na stůl kartonovou krabici. Jessica nadskočila leknutím. Z krabice vytáhl staré autíčko na ovládání, již napůl rozebrané na součástky, které mohli použít právě na sestavení robůtka.

„Ptal jsem se paní Willoughbyové, kolik z toho můžeme použít na minirobota. Napsala mi seznam součástek, které smíme i které nesmíme použít,“ řekl Robert a podal Jessice